

Ukryta historia czterdziestego wersetu – numer siedem

Jedenaście i dwadzieścia dwa

Jeff Pippenger

2026-04-04

Rozdział jedenasty Księgi Daniela, werset szesnasty oraz werset dwudziesty drugi, oba pozostają w zgodzie z rychło nadchodzącym prawem niedzielnym. Wypełnienie wersetu dziesiątego w roku 1989 doprowadziło do wojny ukraińskiej w roku 2014, jak to przedstawia wypełnienie wersetu jedenastego w roku 217 przed Chr. w bitwie pod Rafią. Werset jedenasty aż do wersetu szesnastego jest również wersetem jedenastym aż do wersetu dwudziestego drugiego; tak więc ukryta historia wersetu czterdziestego, przedstawiona w wersetach od jedenastego do szesnastego, jest również przedstawiona jako historia od wersetu jedenastego do dwudziestego drugiego. Ukryta historia wersetu czterdziestego jest przedstawiona w wersetach od jedenastego do dwudziestego drugiego.

Rozdziały od jedenastego do dwudziestego drugiego

Ta ukryta historia jest również przedstawiona w rozdziałach od jedenastego do dwudziestego drugiego Księgi Rodzaju, Ewangelii Mateusza, Apokalipsy oraz Życia Jezusa. Ci czterej świadkowie rozdziałów „od jedenastego do dwudziestego drugiego” są zgodni z ukrytą historią, gdyż ukryta historia to wersety od jedenastego do dwudziestego drugiego w jedenastym rozdziale Księgi Daniela. Centrum tych czterech świadków zawsze wskazuje znak przymierza, poczynając od przymierza śmierci, przedstawionego przez Nimroda w jedenastym rozdziale Księgi Rodzaju, a kończąc na nierządniczy rzymskiej w siedemnastym rozdziale Apokalipsy.

Siedemnaście

Z wyjątkiem Mateusza, czterej świadkowie wskazują siedemnasty rozdział jako punkt środkowy okresu, który ilustrują. Liczba siedemnaście występuje również trzykrotnie w trzech prorocत्वach obejmujących po dwieście pięćdziesiąt lat, które rozpoczęły się w 457 r. p.n.e., 64 oraz 1776 roku. Dwie z tych linii, (pierwsza i ostatnia), wyznaczają punkt środkowy, gdy pierwsza linia z 457 r. p.n.e. dobiegła końca w 207 r. p.n.e., a ostatnia linia z 1776 roku kończy się w 2026 roku. Rok 207 p.n.e. przypadał pomiędzy bitwami pod Rafią i Panium, a rok 2026 jest półmetkiem kadencji ostatniego prezydenta Stanów Zjednoczonych.

W obrębie trzech linii liczących po dwieście pięćdziesiąt lat Ptolemeusz panował przez siedemnaście lat. Pomiedzy rokiem 313 a 330 w linii Nerona upływa siedemnaście lat, a także siedemnaście lat upłynęło między bitwą pod Rafią w 217 r. p.n.e. a bitwą pod Panium w 200 r. p.n.e. Trzej z czterech świadków rozdziałów od jedenastego do dwudziestego drugiego wyznaczają swój dokładny punkt środkowy w rozdziale siedemnastym. Dlatego ukryta historia wersetu czterdziestego jest przedstawiona w wersetach od jedenastego do dwudziestego drugiego tego

samego rozdziału, a czterej świadkowie rozdziałów od jedenastego do dwudziestego drugiego odpowiadają właśnie tym samym werseom. Wypełnienie każdego z trzech prorocstw obejmujących 250 lat odpowiada tej samej historii. Punkt środkowy jest podkreślony jako znak drogowy i jest on szczególnie wskazany jako symbol przymierza oraz pieczęci ludu Bożego.

Daniel Dwanaście

Wersety siódmy, jedenasty i dwunasty dwunastego rozdziału Księgi Daniela wskazują końcowy okres zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Werset siódmy wskazuje na 31 grudnia 2023 roku, a werse dwunasty na 18 lipca 2020 roku. Rozproszenie z wersetu siódmego, które zakończyło się 31 grudnia 2023 roku, a rozpoczęło 18 lipca 2020 roku, zostało przedstawione w alfie i omedze trzech wersetów czasu proroczego znajdujących się w dwunastym rozdziale Księgi Daniela. Środkowy werse o 1290 latach wskazuje historię od 1989 roku do rychło nadchodzącego prawa niedzielnego jako 30, a następnie 1260 aż do zakończenia czasu łaski dla ludzkości. Trzydzieści lat przedstawia wiek kapłaństwa stu czterdziestu czterech tysięcy, a 1260 lat jest typem symbolicznych czterdziestu dwóch miesięcy z trzynastego rozdziału Apokalipsy.

Podwójne prorocstwo 30, po którym następuje tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat, jest symbolem podwójnego prorocstwa przymierza Abrahama i Pawła o 400 i 430 latach. Punkt środkowy trzech wersetów czasu w dwunastym rozdziale Księgi Daniela przedstawia bunt trzynastej litery, a zarazem podkreśla przymierze i zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. Te trzy wersety są również zgodne z ukrytą historią i stanowią kolejne świadectwo podkreślające, że punkt środkowy jest symbolem przymierza.

Wiosna i Jesień

Wraz ze wszystkimi tymi liniami musimy uwzględnić trzech świadków świąt wiosennych i jesiennych, znajdujących się w Księdze Kapłańskiej, rozdział dwudziesty trzeci, zestawionych i połączonych z okresem Zielonoświątkowym w historii krzyża. Tam rozdział ten ma numer dwadzieścia trzy, co jest symbolem dzieła zadośćuczynienia Chrystusa. Rozdział ten składa się z czterdziestu czterech wersetów, symbolicznie przedstawiających 22 października 1844 roku. Dzień 22 października oznacza 22 dni października, rozpoczynając od pierwszego dnia i kończąc na dniu dwudziestym drugim, niosąc tym samym poświadczenie alfabetu hebrajskiego. Październik zaś, będąc dziesiątym miesiącem, pomnożony przez dzień dwudziesty drugi daje 220.

W kalendarzu hebrajskim dziesiąty dzień siódmego miesiąca był Dniem Pojednania, a dziesięć razy siedem daje siedemdziesiąt — symbol czasu próby. Dwa tysiące trzysta lat dobiegło końca w roku 1844, gdy przybył trzeci anioł, jak zostało to ukazane w typie przez trzeci dekret, który zapoczątkował ten okres. Ustalono wtedy siedemdziesiąt tygodni jako czas próby, przydzielony starożytnemu, dosłownemu Izraelowi na początku 2300 dni, a przy końcu tych dni okres próby dla współczesnego, duchowego Izraela został przedstawiony przez dziesiąty dzień siódmego miesiąca, co odpowiada siedemdziesięciu. Dzień 22 października 1844 roku jest typem rychło nadchodzącego prawa niedzielnego, i to właśnie tam kończy się symboliczne siedemdziesiąt lat czasu próby dla adwentyzmu dnia siódmego, tak jak stało się to dla Żydów, gdy ukamienowano

Szczepana.

Rok 1844 oznacza okres, w którym przybyli dwaj aniołowie: drugi przy pierwszym rozczarowaniu, a trzeci przy wielkim rozczarowaniu. „44” oznacza podwójne poselstwo, przedstawione przez czterdziesty czwarty werset jedenastego rozdziału Daniela, w którym mowa o wieściach ze wschodu i z północy. Księga Kapłańska, rozdział dwudziesty trzeci, składa się z czterdziestu czterech wersetów, które dzielą święte święta na wiosenne i jesienne. Te czterdzieści cztery wersety przedstawiają podwójne poselstwo. Dwie pory roku są przedstawione przez po dwadzieścia dwa wersety każda, tak więc zarówno święta wiosenne, jak i jesienne przedstawiają dwadzieścia dwie litery kalendarza hebrajskiego. Gdy ci dwaj świadkowie, złożeni z dwudziestu dwóch wersetów, zostają połączeni wraz z okresem Pięćdziesiątnicy, tworzą strukturę trzech kroków.

Pierwszym drogowskazem jest znak złożony z trzech części, po których następuje pięć dni, podobnie jak ostatni z trzech drogowskazów. Środkowy drogowskaz stanowi trzydzieści dni bezpośredniego pouczenia przez Chrystusa tych, którzy są namaszczeni na kapłanów do służby w Kościele triumfującym. Dwudziesty trzeci rozdział Księgi Kapłańskiej odpowiada ukrytej historii wersetu czterdziestego.

Punkty środkowe

Punktem środkowym od linii Księgi Rodzaju, obejmującej rozdział jedenasty aż po rozdział dwudziesty drugi, jest rozdział siedemnasty, w którym ustanowiono drugi etap trzystopniowego przymierza Abrahama oraz znak obrzezania. Dokładnym środkiem wszystkich wersetów zawartych w rozdziałach od jedenastego do dwudziestego drugiego jest Rodzaju 17:22:

Ale przymierze moje ustanowię z Izaakiem, którego Sara urodzi ci o tym oznaczonym czasie w przyszłym roku. A gdy skończył z nim mówić, Bóg odszedł od Abrahama. I Mojżeszowa 17:22.

Bóg rozpoczął przemawiać do Abrahama w wersecie pierwszym, a zakończył swoją rozmowę w wersecie dwudziestym drugim, tak więc cały dialog przymierza obrzezania został umieszczony w proroczym kontekście dwudziestu dwóch liter alfabetu hebrajskiego, podczas gdy tematem tych dwudziestu dwóch wersetów był obrzęd obrzezania, który miał zostać dokonany ósmego dnia. Centrum, czyli punkt środkowy tego fragmentu Księgi Rodzaju, stanowi przymierna relacja Boga ze stu czterdziestoma czterema tysiącami, przedstawiona przez Abrahamowe przymierze obrzezania. Punktem środkowym ciągu rozdziałów Księgi Rodzaju od jedenastego do dwudziestego drugiego jest rozdział siedemnasty, a bezwzględnym punktem środkowym tego rozdziału jest werset dwudziesty drugi, w którym Bóg kończy swoją rozmowę z Abrahamem o przymierzu, umieszczając tym samym ów punkt środkowy w kontekście hebrajskiego alfabetu składającego się z dwudziestu dwóch liter. Punktem środkowym tych dwudziestu dwóch wersetów jest oczywiście werset jedenasty.

I będziecie obrzezywać ciało waszego napletka; i będzie to znakiem przymierza między mną a wami. Księga Rodzaju 17:11.

Środki czterech fragmentów obejmujących rozdziały od jedenastego do dwudziestego drugiego w Biblii zawierają po trzy wersety, aby dopełnić myśl punktu środkowego.

To jest przymierze moje, którego będziecie przestrzegać, między mną a wami i potomstwem twoim po tobie: każdy mężczyzna pośród was ma być obrzezany. Obrzeżecie więc ciało napletka waszego, a będzie to znakiem przymierza między mną a wami. Każdy chłopiec w wieku ośmiu dni ma być obrzezany pośród was, każdy mężczyzna w waszych pokoleniach, zarówno urodzony w domu, jak i nabyty za pieniądze od jakiegokolwiek cudzoziemca, który nie jest z twego potomstwa. Księga Rodzaju 17:10–12.

Znak jest znamieniem, które przedstawia sztandar. Fragment ten dotyczy sztandaru, którym jest sto czterdzieści cztery tysiące. Dziecię płci męskiej miało być obrzezane w ósmym dniu, podobnie jak przymierze Noego było związane z ośmioma duszami w arce, używając tym samym liczby osiem, aby powiązać przymierze noachickie z przymierzem Abrahamowym. Mają oni być Filadelfijczykami, gdyż mają zostać obrzezani, co Paweł określa jako symbol ukrzyżowania ciała. Gdy ciało zostaje ukrzyżowane, Boskość Chrystusa jest wewnątrz, a to połączenie jest sztandarem; albowiem, jak stwierdza Siostra White: „Gdy charakter Chrystusa zostanie doskonale odtworzony w Jego dzieciach, wtedy przyjdzie On po nich.”

„Natura ludzka jest zdeprawowana i słusznie podlega potępieniu przez świętego Boga. Lecz uczynione zostało zabezpieczenie dla grzesznika pokutującego, aby przez wiarę w odkupienie dokonane przez jednorodzonego Syna Bożego mógł otrzymać odpuszczenie grzechów, dostąpić usprawiedliwienia, zostać przyjętym do niebiańskiej rodziny i stać się dziedzicem królestwa Bożego. Przemiana charakteru dokonuje się przez działanie Ducha Świętego, który oddziałuje na człowieka, wszczepiając mu, zgodnie z jego pragnieniem i zgodą na to działanie, nową naturę. Obraz Boży zostaje przywrócony duszy, a z dnia na dzień człowiek ten jest umacniany i odnawiany przez łaskę oraz uzdalniany, by coraz doskonalej odzwierciedlać charakter Chrystusa w sprawiedliwości i prawdziwej świętości.”

„Olej tak bardzo potrzebny tym, którzy są przedstawieni jako panny głupie, nie jest czymś, co należy nałożyć zewnętrznie. Muszą oni wnieść prawdę do świątyni duszy, aby mogła oczyszczać, uszlachetniać i uświęcać. Nie potrzebują teorii; potrzebują świętych nauk Biblii, które nie są niepewnymi, oderwanymi doktrynami, lecz żywymi prawdami, obejmującymi wieczne sprawy, których centrum stanowi Chrystus. W Nim znajduje się pełny system boskiej prawdy. Zbawienie duszy przez wiarę w Chrystusa jest podstawą i filarem prawdy. Ci, którzy okazują prawdziwą wiarę w Chrystusa, ujawniają ją przez świętość charakteru, przez posłuszeństwo prawu Bożemu. Uświadamiają sobie, że prawda taka, jaka jest w Jezusie, sięga nieba i obejmuje wieczność. Rozumieją, że charakter chrześcijanina powinien odzwierciedlać charakter Chrystusa i być pełen łaski i prawdy. Im udzielany jest olej łaski, który podtrzymuje nigdy niegasnące światło. Duch Święty w sercu wierzącego czyni go pełnym w Chrystusie. Nie jest stanowczym dowodem, że mężczyzna lub kobieta są chrześcijanami, jeśli przejawiają głębokie wzruszenie pod wpływem poruszających okoliczności. Ten, kto jest podobny do Chrystusa, ma w swej duszy głęboki, stanowczy, wytrwały pierwiastek, a jednak ma świadomość własnej słabości i nie daje się zwieść ani sprowadzić na manowce diabłu, by zaufać samemu sobie. Zna słowo Boże i wie, że jest bezpieczny tylko wtedy, gdy wkłada

swoją rękę w rękę Jezusa Chrystusa i trzyma się Go mocno.”

„Charakter ujawnia się w czasie kryzysu. Gdy o północy rozległ się gorliwy głos, oznajmiający: «Oto oblubieniec idzie; wyjdźcie mu na spotkanie», śpiące panny ocknęły się ze snu i stało się widoczne, kto poczynił przygotowania na to wydarzenie. Obie strony zostały zaskoczone, lecz jedna była przygotowana na nagłą potrzebę, a druga okazała się nieprzygotowana. Charakter ujawnia się przez okoliczności. Sytuacje krytyczne wydobywają prawdziwą próbę charakteru. Jakaś nagła i nieoczekiwana klęska, strata bliskiej osoby lub kryzys, jakaś niespodziewana choroba albo udręka, coś, co stawia duszę twarzą w twarz ze śmiercią, wydobędzie prawdziwą wewnętrzną istotę charakteru. Ujawni się, czy istnieje rzeczywista wiara w obietnice słowa Bożego. Ujawni się, czy dusza jest podtrzymywana przez łaskę, czy w naczyniu wraz z lampą jest oliwa.”

„Czasy próby przychodzą na wszystkich. Jak zachowujemy się poddani próbie i doświadczeniu ze strony Boga? Czy nasze lampy gasną? czy też nadal podtrzymujemy ich płomień? Czy jesteśmy przygotowani na każdy nagły wypadek dzięki naszej więzi z Tym, który jest pełen łaski i prawdy? Pięć mądrych panien nie mogło udzielić swego charakteru pięciu głupim pannom. Charakter musi być kształtowany przez każdego z nas jako jednostkę. Nie może zostać przeniesiony na drugiego, nawet gdyby jego posiadacz był skłonny ponieść taką ofiarę. Jest wiele, co możemy uczynić jedni dla drugich, dopóki jeszcze trwa miłosierdzie. Możemy odzwierciedlać charakter Chrystusa. Możemy dawać wierne ostrzeżenia błędzącym. Możemy strofować, ganić, z wszelką cierpliwością i nauką, odnosząc nauki Pisma Świętego bezpośrednio do serca. Możemy okazywać serdeczne współczucie. Możemy modlić się ze sobą i jedni za drugich. Prowadząc życie roztropne, zachowując świętą mowę, możemy dawać przykład, jakim powinien być chrześcijanin; lecz nikt nie może przekazać drugiemu własnego wzorca charakteru. Rozważmy należycie fakt, że mamy być zbawieni nie jako zbiorowości, lecz jako jednostki. Będziemy sądzeni według charakteru, jaki ukształtowaliśmy. Niebezpiecznie jest zaniedbywać przygotowanie duszy na wieczność i odkładać pojednanie z Bogiem aż do łoża śmierci. To przez codzienne sprawy życia, przez ducha, jakiego objawiamy, wyznaczamy nasze wieczne przeznaczenie. Kto jest wierny w najmniejszej rzeczy, i w wielkiej jest wierny. Jeżeli uczyniliśmy Chrystusa naszym wzorem, jeżeli chodziliśmy i pracowaliśmy tak, jak On dał nam przykład we własnym życiu, będziemy mogli sprostać uroczystym zaskoczeniom, które przyjdą na nas w naszym doświadczeniu, i powiedzieć z serca: ‘Nie moja wola, lecz Twoja niech się stanie.’”

„To właśnie w czasie próby, w którym żyjemy, powinniśmy spokojnie rozważać warunki zbawienia i żyć zgodnie z warunkami ustanowionymi w słowie Bożym. Powinniśmy kształcić i ćwiczyć samych siebie, godzina po godzinie i dzień po dniu, przez staranną dyscyplinę, aby wykonywać każdy obowiązek. Powinniśmy poznać Boga oraz Jezusa Chrystusa, którego On posłał. W każdej próbie naszym przywilejem jest czerpać z Tego, który powiedział: „Niech uchwyci się mojej mocy, aby zawarł ze mną pokój; i pokój ze mną zawrze”. Pan mówi, że jest bardziej chętny dać nam Ducha Świętego, niż rodzice dać chleb swoim dzieciom. Miejmy więc oliwę łaski w naszych naczyniach wraz z naszymi lampami, aby nie okazało się, że jesteśmy pośród tych, których przedstawiono jako głupie panny, nieprzygotowane, by wyjść na spotkanie oblubieńca”. Review and Herald, 17 września 1895.

Sztandarem stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy zostali ujęci typologicznie w obrzezaniu Abrahama oraz w ośmiu duszach na arce, są mądre panny z przypowieści, które w doskonały sposób odzwierciedlają charakter Chrystusa w nadciągającym rychło kryzysie. Jest rzeczą jak najbardziej stosowną, że Siostra White zakończyła ten fragment cytatem z Izajasza, gdyż jest to ustęp odnoszący się bezpośrednio do czasu zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy.

W owym dniu śpiewajcie o niej: Winnica czerwonego wina. Ja, Pan, strzegę jej; będę ją nawadniał w każdym czasie; aby nikt jej nie uszkodził, będę jej strzegł dniem i nocą. Nie ma we Mnie zapalczywości: któż wystąpi przeciwko Mnie w bitwie z cierniami i głogiem? Przeszedłbym przez nie, spaliłbym je wszystkie razem. Albo niech się uchwyci Mojej mocy, aby zawrzeć ze Mną pokój; i pokój ze Mną zawrze. Sprawি On, że przychodzący z Jakuba zapuszczą korzeń; Izrael zakwitnie i wypuści pąki, i napelni oblicze świata owocem. Czy uderzył go tak, jak uderzył tych, którzy go bili? Albo czy został zabity według rzezi tych, którzy zostali zabici przez niego? Z umiarem, gdy wypuszcza pędy, będziesz się z nią rozprawiał; On powstrzymuje swój gwałtowny wiatr w dniu wschodniego wiatru. Przez to więc nieprawość Jakuba zostanie oczyszczona; a to będzie cały owoc usunięcia jego grzechu: gdy uczyni wszystkie kamienie ołtarza jak kamienie wapienne rozbite na kawałki, święte gaje i posągi nie ostoją się. Jednak miasto obwarowane będzie spustoszone, a siedziba opuszczona i pozostawiona jak pustynia: tam będzie się paść cielak, tam będzie leżał i pożerał jej gałęzie. Gdy jej konary uschną, zostaną odłamane: przyjdą kobiety i podpalą je; bo jest to lud bez rozumu: dlatego Ten, który ich uczynił, nie zmiłuje się nad nimi, a Ten, który ich ukształtował, nie okaże im łaski. Izajasza 27:2–11.

W „dniu wiatru wschodniego”, gdy nieprawość Jakuba jest usuwana, a druga klasa „ludu bez rozumu” jest gromadzona i spalana, nastaje czas zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. W tym okresie ten, kto pragnie pojednać się z Chrystusem, może to uczynić, lecz końcowe wydarzenia dokonują się szybko.

Kapłani mieli mieć trzydzieści lat, gdy rozpoczynali służbę, a sto czterdzieści cztery tysiące stanowi Piotrowe królestwo kapłanów, którzy odnawiają przymierze z Bogiem w dniach ostatecznych.

I wy także, jako żywe kamienie, budowani jesteście w dom duchowy, w święte kapłaństwo, aby składać duchowe ofiary, przyjemne Bogu przez Jezusa Chrystusa. 1 Piotra 1:5.

Kapłani zostali przygotowani do służby podczas ośmiodniowego obrzędu namaszczenia; dlatego liczba osiem jest symbolem namaszczonego kapłaństwa, które znajduje się wewnątrz arki.

Laska Aarona

Namaszczone kapłaństwo stu czterdziestu czterech tysięcy jest przedstawione w arce przymierza jako laska Aarona, która zakwitła. Gdy laska Aarona zakwitła, stanowiło to rozróżnienie między Aaronem a pozostałymi laskami pokoleń Izraela, które nie zakwitły. W Piśmie to deszcz sprawia, że rośliny wypuszczają pąki.

Wszyscy prorocy odnoszą się do dni ostatecznych, dlatego laska kapłaństwa Aarona przedstawia namaszczenie stu czterdziestu czterech tysięcy w sytuacji odpowiadającej Eliaszowi na Karmelu oraz millerystom w roku 1844. Odnosi się ona do momentu, w którym pojawia się wyraźne rozróżnienie między prawdziwymi i fałszywymi poselstwami późnego deszczu. Rozróżnienia tego dokonuje Joel, gdy wskazuje, że „moszcz” zostaje odcięty od jednej klasy. Klasą, od której ust zostaje odcięty moszcz, są pijacy Efraima z proroctwa Izajasza. Są to również ci, którzy oskarżali uczniów o pijaństwo w dniu Pięćdziesiątnicy, a także buntownicy z roku 1888, którzy poszli za swymi ojcami, buntownikami z roku 1863. Wszystkie te linie proroctwa współbrzmia z linią, którą siostra White wskazuje jako mającą miejsce wówczas, gdy świat uświadamia sobie, że adwentyzm od około stu dwudziestu pięciu lat wiedział o ognistych kulach nad Nashville i nic nie powiedział.

8, osiemdziesiąt i 81

Liczba trzydzieści i liczba osiem są symbolami kapłaństwa stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy są chorągwią dni ostatecznych, przedstawiającą połączenie Boskości i człowieczeństwa. Liczba osiem stanowi dziesięcinę liczby osiemdziesiąt, która jest liczbą osiemdziesięciu dzielnych kapłanów, którzy wraz z arcykapłanem przeciwstawili się królowi Uzjaszowi, gdy ten usiłował złożyć kadzidło w miejscu świętym. Osiemdziesiąt jeden przedstawia Boskość połączoną z człowieczeństwem w kontekście kapłaństwa Kościoła triumfującego. Historia buntu Uzjasza łączy to kapłaństwo osiemdziesięciu jeden z samym kryzysem, który odpowiada buntowi Ptolemeusza tuż po bitwie pod Rafią. Wszyscy prorocy wskazują na dni ostateczne, a zatem kapłaństwo Boskości połączonej z człowieczeństwem, które jest kapłaństwem Kościoła triumfującego, złożonym z osiemdziesięciu ludzkich kapłanów i jednego Boskiego Arcykapłana, zostaje rozpoznane w historii, która rozpoczęła się w 2014 roku, gdy została zainicjowana wojna ukraińska.

Środkowym rozdziałem dwunastorozdziałowej linii Księgi Rodzaju jest rozdział siedemnasty. Środkowym werselem tej dwunastorozdziałowej linii jest werset dwudziesty drugi. Werset dwudziesty drugi wyznacza wyraźny koniec rozmowy między Bogiem a Abrahamem, która rozpoczęła się w wersecie pierwszym, wskazując tym samym werset dwudziesty drugi jako koniec proroczej linii noszącej pieczęć dwudziestu dwóch liter alfabetu hebrajskiego. Środkowym werselem linii dwudziestu dwóch wersetów jest werset jedenasty, który z kolei stanowi środek trzech wersetów wskazujących znak rozpoznawczy stu czterdziestu czterech tysięcy. Werset jedenasty jest zatem środkiem trzech odrębnych wersetów, a zarazem przekazuje podstawową prawdę nie tylko dwudziestu dwóch wersetów, lecz także trzech wersetów, pośród których się znajduje, wskazując tym samym wersety jedenasty i dwudziesty drugi jako początek i koniec zasadniczej myśli. Tak więc wersety od jedenastego do dwudziestego drugiego w rozdziale siedemnastym stanowią główny temat rozdziałów od jedenastego do dwudziestego drugiego.

Środkowym rozdziałem między jedenastym a dwudziestym drugim w Ewangelii Mateusza jest rozdział szesnasty.

Wówczas przykazał swoim uczniom, aby nikomu nie mówili, że On jest Jezusem Chrystusem.
Mateusz 16:20.

Podobnie jak w przypadku punktu środkowego Księgi Rodzaju, werset dwudziesty wyznacza koniec określonej rozmowy, która rozpoczęła się w wersecie trzynastym, gdy Chrystus i uczniowie przybyli do Cezarei Filipowej.

A gdy Jezus przyszedł w okolice Cezarei Filipowej, pytał uczniów swoich, mówiąc: Za kogo ludzie uważają mnie, Syna człowieczego? A oni rzekli: Jedni mówią, że jesteś Jan Chrzciciel; drudzy, Eliasz; inni zaś, Jeremiasz albo jeden z proroków. Rzekł im: A wy za kogo mnie uważacie? A odpowiadając, Szymon Piotr rzekł: Tyś jest Chrystus, Syn Boga żywego. A Jezus, odpowiadając, rzekł mu: Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jony; albowiem nie ciało i krew objawiły ci to, lecz Ojciec mój, który jest w niebie. A Ja ci też powiadam, że ty jesteś Piotr, a na tej opoce zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne go nie przemogą. I dam ci klucze Królestwa Niebieskiego; i cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie; a cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie. Wtedy przykazał uczniom swoim, aby nikomu nie mówili, że On jest Jezusem Chrystusem. Mateusza 16:13–20.

Rafia i Panium

Środkowy fragment u Mateusza nie tylko przedstawia odrębną rozmowę i odmienny temat, lecz także — podobnie jak symbolika przymierza w świadectwie Księgi Rodzaju odpowiada bitwie pod Rafią — rozmowa u Mateusza toczy się w Cezarei Filipowej, czyli w Panium. Panium z piętnastego wersetu jedenastego rozdziału Księgi Daniela stanowi punkt środkowy dwunastorozdziałowej linii Mateusza, a Rafia z jedenastego wersetu jedenastego rozdziału Księgi Daniela jest punktem środkowym dwunastorozdziałowej linii Księgi Rodzaju.

Dwieście pięćdziesiąt lat, które rozpoczęły się w 457 r. p.n.e., zakończyło się w 207 r. p.n.e., w połowie drogi między Rafią z wersetu jedenastego a Panion z wersetu piętnastego, gdzie zbiegają się znak obrzezania Abrahama i wyznanie Piotra dotyczące Mesjasza. W linii Księgi Mateusza Piotr świadczy o swoim rozpoznaniu Chrystusa, Syna Bożego, podczas Jego chrztu.

Szymon znaczy „ten, który słyszy”, a Barjona znaczy „syn gołębic”. Szymon był tym, który usłyszał przesłanie chrztu Chrystusa, kiedy Duch Święty zstąpił w postaci gołębic. Chrzt Chrystusa stanowił typ 11 sierpnia 1840 roku, kiedy zstąpił potężny anioł z dziesiątego rozdziału Apokalipsy. Ten sam anioł zstąpił 11 września. Piotr reprezentuje tych, którzy rozpoznają 11 września jako przesłanie próby dla pokolenia stu czterdziestu czterech tysięcy.

Piotr reprezentuje tych, którzy posługują się metodologią „linia po linii”. Jest „synem” gołębic, a zatem jako syn symbolicznie reprezentuje ostatnie pokolenie. Piotr jest symbolem ostatniego pokolenia, a poprzez symboliczną numerację swego imienia reprezentuje sto czterdzieści cztery tysiące. Piotr reprezentuje końcowe pokolenie, które słyszy poselstwo o udzieleniu mocy, gdy Chrystus pojawia się w proroczej linii. Piotr rozpoznał poselstwo związane z chrztem Chrystusa i dlatego mógł zidentyfikować Jezusa jako Pomazańca, którym po hebrajsku jest Mesjasz, a po grecku Chrystus. Piotr reprezentuje tych, którzy rozumieją, że anioł z osiemnastego rozdziału Apokalipsy, który zstąpił 11 września, zstąpił także 11 sierpnia 1840 roku. Piotr reprezentuje tych, którzy rozumieją 11 września jako znacznik, ustanowiony wyłącznie przez świadectwo dwóch lub trzech linii.

Wyznanie Piotra polega na tym, że 11 września wskazuje na nadejście trzeciego biada, które jest poselstwem próby dla ostatniego pokolenia. To wyznacznik jest miejscem, w którym następuje zmiana imienia. Abraham znajduje się w Rafii, a Piotr w Paneum, tuż przed krzyżem. Pomiędzy Paneum a krzyżem Piotr ma odwiedzić Górę Przemienienia. To w Paneum Szymon zostaje przemieniony w Piotra, gdy złożył swoje wyznanie dotyczące poselstwa próby dla swojego pokolenia. Dla stu czterdziestu czterech tysięcy tym poselstwem próby jest islam trzeciego biada, który pojawił się w proroczej historii 11 września.

Początek próby adwentyzmu rozpoczął się 11 września, a przy końcu próby adwentyzmu poselstwo islamu trzeciego biada wskazuje, kiedy i gdzie imię Szymona zostaje zmienione. Poselstwo, które Piotr rozumie na końcu, a które na początku zostało przedstawione w typie przez poselstwo 11 września, jest skorygowanym poselstwem kul ognia z Nashville. Tam Święto Trąb nadchodzi w związku ze wniebowstąpieniem sztandaru i zamkniętymi drzwiami Dnia Pojednania.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.